

Adriana M. Moldovan

Sora apă ne dă de gol

Galaxia Gutenberg
2025

Cuprins

Cuvânt înainte	7
A P A - oglindă a sufletului meu	10
Omul se naște și începe a se ruga	25
Pe cale, alături de om.....	37
Apa pe calea spre mântuire	54
Cântul Deborei – recunoștința.....	66
Traversând Marea Roșie - iată poporul.....	70
Massa și Meriba – prima răzvrătire.....	82
Un pas esențial: de la legalism la rugăciune	97
Apa însoțește misiunea lui Isus.	111
Cana Galileii – se revarsă grația.....	120
Apa e ocazie de revelație: Isus și Samaritana	125
Iubirea aproapelui și iubirea de Dumnezeu	136
Comuniunea în Cristos	145
Omul – îngrijitor sau exploatator al creației?.....	172
Cristos sau Vărsătorul? Cristos sau superstițiile? ..	188
Concluzie.....	197
De meditat	203
Bibliografie	207

A P A - oglindă a sufletului meu

Să scrii despre apă pare o banalitate, pentru că apa în sine este atât de omniprezentă încât ni se pare banal să ne stea mereu alături. Mai mult chiar, suntem convinși că „natura” e obligată să ne dăruiască apa. Doar mi s-a spus deseori că „plouă de sus”, nu-i așa?

Astăzi, când cele mai vaporease subiecte de discuție se învârt în jurul unor teme mondene, cu iz de tabloid, nu mai știm să găsim motive de uimire și de admirație în lucrurile obișnuite care ne înconjoară, însoțindu-ne tăcute pe parcursul întregii zile, așa cum e apa, spre exemplu. Nici nu ar trebui să fim revoltați de faptul că suntem prea mulți aceia care nu mai avem ochi pentru normalitate. Lipsa de admirație ne caracterizează din plin. Nu mai știm să ne bucurăm de prezența celor dragi, a prietenilor, a colegilor de serviciu, a vecinilor de casă, ci aruncăm aceste prezențe într-o banalitate crudă, care nu ne mai spune nimic, parcă aceștia nu ar mai fi altceva decât simple mobilieri în cotidian. În loc să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toți aceia pe care ni i-a dăruit, recunoscând în ei o comoară ce ne-a fost încredințată spre a o spori, suntem mereu nemulțumiți și căutăm cu totul altceva. Din această sete de nou a apărut internetul cu serviciile sale de mesagistică, site-urile de socializare în

care putem fi alții decât cei reali și mai ales, îi putem ignora pe cei cu care stăm de vorbă. Prinși de aceste mondenități, am omis să mai admirăm picătura de ploaie care ne arată raza de soare ca pe un minunat curcubeu, nu mai privim florica ce a avut tăria de a ieși printre dalele caldarâmului, sfidând vicisitudinile locului în care a căzut sămânța.

Dându-mi seama de această lipsă de atenție la care mă ispitește agitația lumii moderne, m-am hotărât să nu-i cad pradă, ci să admir unul dintre cele mai banale elemente care mă înconjoară: **apa**.

Am fost și mai sunt alături de ea, sau ea este mereu alături de mine, încă din timpul formării mele și apoi, a profesiei care mi-a dăruit pâinea și pe care nu arbitrar am ales-o. Mi-am dat seama că m-a însoțit încă de atunci când nu știam de mine și va fi cu mine mult până nu voi mai ști de mine. Ce alt însoțitor mai fidel decât ea aș fi putut găsi de-a lungul vieții?

Cu aceste gânduri, de la mine m-am ridicat spre întreaga omenire și am descoperit apa caldă, punând coada prunii: anume, faptul că apa ne-a precedat, ne-a însoțit și ne va urma de-a lungul istoriei noastre. Atunci, mi-am spus că nu ar fi foarte greșit să mă gândesc că apa ne vorbește, ne cunoaște și transmite mesajul omenirii, de la o generație la alta. De la această axiomă m-am încins să observ și apoi să-mi concentrez meditația în rândurile ce urmează, ca pe o fărâmă dintr-o

cugetare asupra omenirii, sub o lupă făcută dintr-un strop de apă pe care mi l-am luat drept călăuză.

E departe de mine gândul că demersul meu ar putea să fie original. Este cel mult altfel. Înaintea mea au fost mulți aceia care au cântat apa, au creat compoziții muzicale dedicate ei, au pictat-o, au fotografiat-o, i-au scris poezii și proză.

Unul dintre cei mai tandri menestrelți care au admirat apa și au cântat-o este un sfânt, drag inimii mele: Francisc din Assisi. El este unul dintre sfinții cei mai cunoscuți și mai iubiți de către întreaga Biserică Catolică. A trăit între anii 1182 și 1226 în Umbria, regiune a Italiei de azi. A fost fiul negustorului de stofe Pietro di Bernardone, om înstărit, cu multă dare de mână, care a putut să-i asigure fiului său un viitor fără prea multe gânduri privitoare la propria-i subzistență și o educație aleasă, ce i-ar fi permis să facă parte cu ușurință din sferile nobiliare ale vremii.

Ca orice tânăr ales de Domnul, Francisc a trăit un moment de răscruce al vieții sale. Într-o duminică, participând împreună cu părinții săi la Sfânta Liturghie, a auzit citindu-se un fragment din Evanghelia după Marcu. Era parabola tânărului bogat care îl întreba pe Isus ce mai are de făcut pentru a câștiga viața veșnică (Mc 10, 17 – 22). „Iar Isus, privindu-l, l-a iubit și i-a răspuns: „Un singur lucru îți mai lipsește: mergi, vinde ceea ce ai și dăruiește săracilor!”. Cuvintele Mântuitorului au răsunat în inima tânărului Francisc cu putere, în

mod imperativ, parcă i-ar fi fost adresate chiar lui. Acea clipă i-a schimbat viața. În acea clipă s-a hotărât și a împlinit cuvântul Domnului întocmai, a renunțat la starea sa de om bogat și s-a alăturat săracilor.

Au mai urmat alți pași de adâncire a convertirii interioare, dialoguri profunde cu Isus, nopți nedormite și chinuitoare în care căuta să afle calea cea mai sigură prin care putea să ajungă la adevăratul Stăpân al lumii și al vieții sale. Pe această cale a iubirii definitive, ochii spirituali ai lui Francisc au învățat să vadă, dincolo de barierele materiale ale lucrurilor înconjurătoare, amprenta plină de dragoste a Creatorului lor. Era în 1225 când în sufletul său s-a născut un sentiment de uimire profundă și de grațitudine care a rodit într-un frumos cânt al minunilor din jurul său: "*Cântecul creaturilor*", cunoscut și sub numele de "*Cântecul Fratelui Soare*".

